ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

Η ΑΚΑΡΔΗ ΚΟΥΚΛΑ

Ψηλή, λεπτή, ἀδύνατη, ξανθή, μ' ἕνα κατασπάνιο μπορῶ στοματάκι μπορῶ παιδιοῦ, μὲ δυὸ μάτια γαλανὰ καὶ μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο στὸ γλυκὸ της πρόσωπο, ἡ Βαλεντίνη Ἄλντεμπερ, ἔκανε κείνο τὸ βράδυ τὴν ἐμφάνισί της στὸν χορὸ τῆς οἰκογενείας Νευμποσσέ. Τὴν συνόδευε ἡ γιαγιά της, μιὰ γλυκοπρόσωπη γρηοῦλα, ποὺ παρακολουθοῦσε προσεκτικὰ καὶ μὲ μιὰ ἔκφρασι θλιμμένη τὶς κινήσεις τῆς νέας.

Μόλις φάνηκε ἡ Βαλεντίνη σὲ κατοφλὶ τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ, ἡ δεσποινὶς Νευμποσσέ, πόρη τῆς οἰκοδέσποινας, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της, τὴν ἀγκάλιασε μ' ἀγάπη καὶ περγῶντας τὸ χέρι της στὴν μέση τῆς Βαλεντίνης, τὴν παρέσυρε πρὸς τὸν μπουφὲ λέγοντάς της :

— Θὰ πιῆς ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, ἀγαπητή μου, ὅσπου ν' ἀρχίση ὁ χορός σκὸν ὁποῖο θὰ θριαμβεύσης πάλι, ὅπως πάντα. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Βαλεντίνη, φώναξε μὲ τόνο τρυφερὸ σεμβουλευτικό, ἡ γιαγιά της, πρόσεχε νὰ μὴν κουραστῆς. Εἶδες τί εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλλεται οὔτε στὸν παραμικρότερο κόπο.

— Κι' ἐγὼ σὲ βεβαιῶ γιαγιά, φώναξε ζωηρὰ ἡ νέα, ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἤμουνα τόσο καλά, ὅσο ὁπόψε, κι' ὁ γιατρὸς εἶνε ὑπερβολικὸς καὶ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.

Δυὸ νεαροὶ παλεσρένοι, ὁ Ρομπὲρ Μπερτμὸν καὶ ὁ Ζὰν Ζὰκ Γκιζάρ, εἶχαν πλησιάσει κι' ἕλας τὴν Βαλεντίνη καὶ τὴ γιαγιά της κι' ἀφοῦ προσφεραν τὰ σεβάσματά τους σεὴν τελευταία, φίλησαν μὲ λατρεία τὸ ἁβρὸ χέρι τῆς νέας ποὺ τὸ στόλιζε ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι, μ' ἕναν ὑπέροχο σάπφειρο.

Ἦταν καὶ οἱ δυό τους ἐξίσου κομψοί, ἐξίσου ἀθλητικοὶ κ' εὐπίνητοι, μὲ πρόσωπα ἐξίσου συμπαθητικά, νευμένοι ὁμοιόμορφα κ' οἱ δυό, μὲ ἄμεμπτα σμόκιν. Τόση ἦταν ἡ ὁμοιότης τους ποὺ θάλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἀδέλφια.

Ἡ μόνη μεταξύ τους διαφορὰ ἦταν τὰ μάτια τους. Τὰ μάτια τοῦ Γκιζὰρ εἶχαν μιὰ ἄπειρη γλυκύτητα. Κύττταζαν μ' ἀφέλεια κατάματα, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ Μπερτμὸν ἦσαν πολὺ λαμπερὰ καὶ εἶχαν μιὰ ἔκφρασι πονηριᾶς καὶ σαρκασμοῦ.

— Δεσποινίς, εἶπε ὁ Γκιζὰρ ἐνῶ ὑποκλίνοταν μπροστὰ στὴ Βαλεντίνη, σπεύδω νὰ τεθῶ στὴ διάθεσί σας γιὰ τὸ φὸξ-τρὸτ ποὺ θ'ἀρχίση τώρα.

— Συγγνώμην, εἶπε ὁ Μπερτμὸν... παρακαλῶ τὴν δεσποινίδα νὰ μὲ προτιμήση.

Ἡ νέα ἀπάντησε στοὺς κομψοὺς αὐτοὺς χορευτὰς μ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, ἕνα γέλιο ποὺ ἕνας προσεκτικὸς παρατηρητὴς θὰ καταλάβαινε πὼς ἦταν προσποιητό, πὼς ἦταν ξέσπασμα κάποιας βαθειᾶς ἐσωτερικῆς θλίψεως...

— Σᾶς παρακαλῶ, τοὺς φώναξε, γελῶντας πάντα, ἀφῆστε με τοὐλάχιστον νὰ φάω μὲ τὴν ἡσυχία μου αὐτὸ τὸ σάντουϊτς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε κι' ὁ Φράντς Κοὲν ἕνας ἄλλος θαυμαστὴς τῆς Βαλεντίνης.

Ἡ Βαλεντίνη ὅταν εἶδε καὶ τὸν τρίτο αὐτὸ θαυμαστή της νὰ προσκλίθεται στοὺς ἄλλους δύο, ξέσπασε σέ ἀπόρη δυνατώτερα γέλια καὶ εἶπε :

— Νά με τώρα πολυκρημνίνη καὶ μάλιστα στενάχωρα ! Λοιπόν, κύριοι, γιὰ νὰ σᾶς ἱκανοποιήσω καὶ τοὺς τρεῖς θὰ σᾶς διαλέξω ὡς καβαλλέρους μὲ ἀλφαβητικὴ σειρά. Κύριε Μπερτμόν, εἶμαι στὴ διάθεσί σας γιὰ τὸ φὸξ-τρὸτ αὐτό.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ πρετιμηθέντος νέου, ἐνῶ μέσα ἀπ' τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά της παρακολουθοῦσε τοὺς φουρκισμένους μορφασμοὺς τῶν δύο ἄλλων, καὶ ἰδίως τοῦ Γκιζάρ. Ἔννοιωθε ἄπειρη εὐτυχία μανεύοντας στὸ εἰλικρινές μ' ἔκφραστικὸ πρόσωπό του τὴν ἀγνὴ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνοταν γι' αὐτή. «Μέ ἀγαπᾶει σὰν τρελλός», σκεπτόταν καθὼς τὸν κρυφοκύτταζε.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὸ πρόσωπό της ἔχασε τὴν χρονοῦμενη ἔκφρασί του καὶ σκυθρώπασε. Μιὰ λάμψι σκληρότητος ἄστραψε στὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια της, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ ἀπ' τὸν καβαλλέρο της : « Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾶη. Πρέπει νὰ πάψη νὰ μ' ἀγαπᾶη».

Ὅταν τελείωσε τὸ φὸξ - τρὸτ οἱ δυὸ ἄλλοι νέοι τὴν πλησίασαν ἀμέσως, κι' ὁ Γκιζὰρ τῆς ψιθύρισε παραπονετικά :

—'Ελπίζω ὅτι αὐτὴ τὴ φορά...

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ἡ νέα.Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶν' ἡ σειρὰ τοῦ Κοέν.

Καὶ ἔτσι ἔγινε. Μόνο στὸν τρίτο χορὸ δέχθηκε τὸ μπράτσο τοῦ Γκιζὰρ καὶ ἀφέθηκε νὰ τὴν παρασύρη ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ζευγάρια ποὺ στροβιλιζόντουσαν ξένοιαστα

Ἐνῶ ἐχόρευαν, ὁ Γκιζὰρ ἄρχισε νὰ τῆς παραπονιέται

καὶ νὰ τὴν μαλώνη τρυφερὰ γιατὶ φλερτάριζε τόσο πολὺ μὲ ὅλους. Τῆς ψιθύριζε πὼς ἔπρεπε νὰνε προσεκτικὴ ἐπέναντι τοῦ Μπερτμόν, ὁ ὁποῖος κυνηγοῦσε τὴν κρίσιμα της καὶ τοῦ Κοὲν ποὺ ὅταν βρισκόταν μὲ ἄλλους νέους κανγιόταν γιὰ τὶς ἐρωτικές του ἐπιτυχίες. Καὶ κατέληξε, λέγοντας :

— 'Ενῶ ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρινῶς καὶ χωρὶς κομμὰ ἰδιοτέλεια. Ἂν δεχθῆτε νὰ γίνεται γυναῖκα μου, θὰ ἰδῆτε τί εὐτυχισμένη ποὺ θὰ σᾶς κάνω...

— Νὰ παντρευτῶ !... ξεφώνισε αὐτή. Χά, χά, χά ! Τί λέτε ; 'Αστειεύεσθε ; Νὰ παντρευτῶ ;...Μὰ ὁ γάμος εἶνε μιὰ κουτσομάρα, κατάλληλη γιὰ τοὺς καθυστερημένους ἀνθρώπους.

'Ο νέος τὴν κύτταξε μὲ κατάπληξι.

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶτε σοβαρά, τῆς εἶπε.

— Σοβαρώτατα. Μὰ γιὰ σκεφθῆτε το λοιπόν. Τί εἶνε ὁ γάμος; Τί ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ περνᾶ κανεὶς ὅλη του τὴ ζωὴ ἀντικρύζοντας διαρκῶς τὸν ἴδιον ἄνθρωπο !

— Περίεργο ! 'Απόψε μιλᾶτε ἐντελῶς παράξενα. Δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω.

— Μπᾶ ! Πάντοτε ἡ ἴδια ἤμουν.

Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι ὁ Γκιζὰρ ἄρχισε νὰ τῆς ἀναπτύσσει τὴν οἰκογενειακὴ ζωή, τὴ γαμάτη ἀπὸ τρυφερότητα δίπλα σ' ἕναν ἄνδρα στοργικὸ καὶ γύρω ἀπὸ παιδιὰ ἀγαπημένα.

— Παιδιὰ εἴπατε ; παιδιά ! φώναξε γελῶντας σαρκαστικὰ ἡ Βαλεντίνη. Τί ρεζίλι ! Τὰ παιδιὰ μοῦ φέρνουν ἀηδία !...

'Ο Γκιζὰρ τὴν κύτταξε τώρα μὲ ὕφος τρομαγμένο κι' ἀνάμικτο μὲ κάποια ἀηδία, μὲ ὕφος τοῦ περιπατητοῦ ποὺ πίσω ἀπ' τὶς ἀνθισμένες τριανταφυλλιές, ἀνακαλύπτει μιὰ φωλιὰ φειδιῶν.

Σταμάτησε ξαφνικὰ τὸν χορὸ καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ καὶ ψυχρὸ τῆς εἶπε :

— 'Ἔχετε δίκηο... 'Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καθυστερημένος γιὰ σᾶς. Συγχωρῆστε με γιὰ τὶς ἀνοησίες ποὺ σᾶς ὁράδιασα. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσω ποτὲ πειά... ποτέ...

Ἔκανε μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλισι, ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆγε νὰ καθίση μελαγχολικὸς, σὲ μιὰ γωνιά, τὴν συνοδισμένη γωνιὰ τῆς Βαλεντίνης. 'Ἐκεῖ σὲ λίγο τὸν πλησίασε μιὰ ἄλλη νέα, ἡ Ζενέττα Ρεμορέν, ποὺ ἀπὸ καιρὸ τὸν φλερτάριζε καὶ τὸν κονηγοῦσε ἐπίμονα.

— Αὐτὴ ἡ νέα δὲν ἔχει καρδιά, ψιθύριζε μονολογῶντας ὁ Γκιζάρ. Εὐτυχῶς ποὺ ἀπόψε μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια...

Σὲ λίγο ἡ Βαλεντίνη πῆγε κοντὰ στὴ γιαγιά της καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ φύγουν.

— Γιατὶ τόσο γρήγορα, τὴν ρώτησε ἀνήσυχα ἡ γρηούλα. Μήπως εἶσαι ἀδιάθετη ;

— Ὄχι καθόλου.

— Μήπως στενοχωρήθηκες ;

— Καθόλου. Διασκέδασα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Μόνο ποὺ ζαλίσθηκα λιγάκι.

'Ηγιαγιά της τὴν πῆρε κι' ἔφυγαν.

'Ενῶ ἔφευγε ἡ Βαλεντίνη ἔρριξε μιὰ ἐπίμονη, παράξενη ματιὰ στὸν Ζὰν Ζὰκ Γκιζὰρ, μιὰ ματιὰ ποὺ θάπρεπε νὰναι κανεὶς βαθὺς ψυχολόγος γιὰ νὰ τὴν ἑρμηνεύση.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι της ἡ Βαλεντίνη κλείστηκε στὸ μπουντουάρ της,κάθησε στὸ κομψὸ γραφειάκι της, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα χρυσόδετο τετράδιο ποὺ στὴν ἐπικάλυψί του εἶχε τὴν ἐπιγραφὴ «*Ἡμερολόγιο τῆς Ζωῆς μου*» κ' ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

20 Σεπτεμβρίου : *Σήμερα χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ παρ' ὅλο τὸν πόνο ποὺ ἔννοιωσα,ἀπογοήτευσα καὶ ἀπήλπισα τὸν καϋμένο τὸν Ζὰν καὶ τὸν ἀπομάκρυνα ὁριστικῶς ἀπὸ κοντά μου. Χρειάσθηκε νὰ βάλω ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ τὰ καταφέρω. Ξέρω ὅτι δὲν θὰ λείψουν ἡ νέες ποὺ θὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάση τὴν ἔλεειν ἡ Βαλεντίνη Ἄλντεμπερ. Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ὅμως αὐτό. Ἐκεῖνο ποὺ δὶν μπορῶ νὰ ὑποφέρω εἶνε τὸ ὅτι θὰ μὲ περιφρονῆ, θὰ μὲ κατοριέται, θὰ μὲ νομίζη ἄμυαλη καὶ πρὸ πάντων ἄκαρδη κοῦκλα. Θὰ ἔπρεπε νὰ χαρῶ γιατὶ τό τέχνασμά μου πέτυχε καὶ γιατὶ κατώρθωσα νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου. Κι' ὅμως τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦλεγα τὰ σκληρὰ κι' ἀναλοθητα ἐκεῖνα λόγια, ἡ καρδιά μου πετοῦσε πρὸς αὐτόν. Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ φωνάξω : «Μὴν πιστεύῃς οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα σοῦ λέω...Εἶνε ψέμμα πὼς ἀηδιάζω τὸν γάμο. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ ζῶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπῶ, μὲ Σένα, καὶ νᾶχω γύρω μου παιδιὰ πολυαγαπημένα. Ἀλλὰ ἀλλοίμονο ! Τὸ ὄνειρο αὐτὸ εἶνε ἀπραγματοποίητο, ἡ εὐτυχία αὐτὴ εἶνε ἀπαγορευμένη σὲ μένα. Γιατὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γίνω σύζυγος, οὔτε μητέρα. Ὁ μόνος μου προορισμὸς εἶνε τὸ βαρὺ φέρετρο, μέσ' στὸ ὁποῖο θὰ μὲ καρφώσουν σὲ ἕνα μῆνα, δύο τὸ πολύ. Ναί, Ζάν, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσω καὶ ν' ἀγαπηθῶ γιατ' εἶμαι καταδικασμένη σ'ἕνα μῆνα, δύο τὸ πολύ, νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν καταραμένη ἀρρώστεια ποὺ χρόνια τώρα φωλιάζει μέσ' στὰ στήθη μου !...*

»Αὐτὰ καὶ ἄλλα μοῦρχόταν νὰ φωνάξω

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

('Από τὰ σατυρικὰ περιοδικὰ ὅλου τοῦ κόσμου)

Στὸ διαμέρισμα ἑνὸς τραίνου τρέχει ἕνας κύριος ἀσθμαίνων καὶ ρωτάει τοὺς ἐπιβάτας :

— Συγγνώμην, κύριοι, ἔχει κανένας σας μαῦρο κρασί ; Ἐκεῖ πίσω σ' ἕνα βαγόνι ἐλιποθύμησε μιὰ κυρία.

Ἕνας κύριος ἀνοίγει ἕνα καλάθι καὶ μὲ μεγάλη προθυμία τοῦ δίνει μιὰ μουσκάλα κρασί καὶ ἕνα ποτήρι.

— Εὐχαριστῶ πολύ, λέει ὁ πρῶτος κύριος, γεμίζοντας τὸ ποτήρι μὲ κρασὶ καὶ πίνοντάς το ἀμέσως. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω, ξέρετε, κυρίες νὰ λιποθυμοῦν καὶ τώρα ..συνῆλθα κάπως !

***

Διευθυντὴς πλανοδίου θιάσου σ' ἕναν ἠθοποιό του :

— Σήμερα θὰ παίξετε τὸν ρόλον τοῦ Οὐγολίνου.. Ξέρετε βέβαια τὴν σκηνὴν τῆς πείνας ἀπ' ἔξω ;

— Ἀπ' ἔξω ὄχι, ἀλλ' *ἀπὸ...μέσα !...*

***

Ἕνας χωρικὸς πάει στὸν Ζωολογικὸ κῆπο τῆς Β.έννης. Ἐκεῖ στέκεται καὶ βλέπει ἕναν ἐλέφαντα, τοῦ ὁποίου τὴν προβοσκίδα τὴν πέρνει γιὰ ... οὐρά !

Ἀφοῦ κύτταξε-κύτταξε ὥρα ἀρκετή, γυρίζει καὶ λέει σ' ἕναν φύλακα :

— Δὲν τὸν γυρίζετε, λίγο σᾶς παρακαλῶ, νὰ ἰδῶ καὶ τὸ πρόσωπό του !...

***

Ὁ μικρὸς Κάρολος πάει περίπατο μὲ τὴν κουβερνάντα του.

Εἶνε ἀπόμη πρωὶ καὶ ἡ δροσιὰ ἔχει καθίσει ἀπάνω σὲ δένδρα καὶ φυτά.

Ἡ κουβερνάντα τὸν διδάσκει καθὼς περπατοῦν. Ἀφοῦ λοιπὸν τοῦ εἶπεν πῶς γυρίζει ἡ γῆ περὶ τὸν ἄξονά της, τὸν ρωτάει ἔπειτα :

— Πῶς σχηματίζεται ἡ πρωϊνὴ δροσιά ;

Καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος τῆς δίνει μιὰ ἀπροσδόκητη ἀπάντησι :

— Ἡ πρωϊνὴ δροσιά ; Ἀφοῦ ἡ γῆ γυρίζει 24 ὧρες γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά της, ἀρχίζει νὰ... ἰδρώνῃ !...

***

Μεταξὺ φίλων :

— Ἡ δεσποινὶς Σγουροκαλλίδη εἶνε θαυμασία κόρη καὶ ἔχει μυαλὸ γιὰ δυό...

— Τότε εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη σύζυγος γιὰ σένα.

Καὶ κοπλιμὰν καὶ εἰρωνία :

***

Ἡ Κυρία : — Κύριε δημοσιογράφε, ὅταν μοῦ κάνετε κολλιμένα κλείνω μὲ τὰ χέρια μου τ' αὐτιά μου.

Ὁ δημοσιογράφος : — Ἀδύνατον, κυρία μου, ἔχετε τόσο μικρὰ χέρια !

***

Μία ἰατρὸς ἡ ὁποία εἶνε ταυτοχρόνως καὶ μοντέρνα.

— Δὲν μοῦ βασάει ἡ καρδιὰ νὰ κάμω κακὸ στὸν Γιαννάκη μου. Καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ἄτακτος κ' εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ τὸν δείρω, προηγουμένως τὸν... χλωροφορμῶ !

στὸν ἀγαπημένο μου Ζάν. Μὰ ὄχι...Εὐτυχῶς κρατήθηκα. Κ' ἔτσι ἀπομακρύνθηκε ὁριστικὰ πειὰ ἀπὸ κοντά μου...

»Ἀχ γιατί νὰ ξέρω τὴν ἀρρώστεια μου ; Γιατὶ νὰ μάθω τὴ θανατική μου καταδίκη.. Γιατὶ νὰ βρεθῆ τὸ γραφεῖο τῆς γιαγιᾶς ἀνοιχτό !...Μὰ ἴσως εἶνε καλύτερα ποὺ ἤρθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Ἔτσι τοὐλάχιστον πρόφτασα νὰ γλυτώσω τὸν Ζάν Ζάκ. Θάμουν ἀπαρηγόρητη ἂν τοῦ μετέδιδα τὴν ἀρρώστεια μου. Τὸν λατρεύω ! Θεέ μου, τὸν ἀγαπῶ τόσο !...Δὲν ἔχω πειὰ τὴν δύναμι νὰ συνεχίσω τὸ γράψιμο, γιατὶ τὰ δάκρυα μοῦ θολώνουν τὰ μάτια μου, μοῦ κόβεται ἡ πνοή, τὸ στῆθος μου πονεῖ... Καϋμένο μου στῆθος !...Καϋμένα μου μάτια ποὺ σὲ λίγο θὰ σβύση τὸ φῶς σας καὶ θὰ κλεῖστε γιὰ πάντα !...»

Τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια βρῆκαν γραμμένα στὸ χρυσόδετο ἡμερολόγιο τῆς Βαλεντίνης Ἄλνσεμπερ, τῆς «*ἀκαρδης κούκλας*» ὅπως τὴν ἔλεγαν, ὅταν τὸ διάβασαν μετὰ τὸ θάνατό της Ἡ τελευταῖες μάλιστα φράσεις ἦταν λίγο μουντζουρωμένες ἀπ' τὰ δάκρυά της...

Ἡ Βαλεντίνη πέθανε σὲ ἕξ μῆνες φθισική !

Jacques Constant

Η ΒΑΡΒΑΡΕΣ ΦΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΒΑΓ-ΝΑΓΑΡ

Μία περιεργοτάτη Ἰνδικὴ φυλή, ὅπου ὑπάρχουν σαράντα τέσσερες κοινωνικὲς τάξεις. Ὁ κάθε ἕνας λατρεύει ὅ,τι θεὸ τοῦ καπνίση ! Συμπλέγματα γυναικείων κορμιῶν ποὺ σχηματίζουν... ἐλέφαντα ! Σκοπὸς τῆς γυναίκας μονον ὁ ἔρωτας. Ἡ ἰδεώδης προσπάθεια τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Βάγ-Ναγάρ.

Περιεργότατο εἶνε τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου τῆς Γολκόνδης τῶν Ἰνδιῶν. Τὸ Βασίλειο αὐτὸ ὀνομάζεται στὴ γλῶσσα τῶν ἐντοπίων Βὰγ-Ναγάρ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πρωτευούσης του, ὡραιοτάτης πόλεως μὲ θαυμάσιους ὀνειρεμένους κήπους. Ἡ πόλις αὐτὴ χτίστηκε κατὰ τὸ 150 αἰῶνα ἀπὸ τὸν τότε Βασιλέα, κατὰ παράκλησιν τῆς συζύγου του Ναγὲρ καὶ ὀνομάσθη Βὰγ Ναγάρ, δηλαδὴ Κῆπος τῆς Ναγάρ. Τὸ ὄνομα Γολκόνδη ὀφείλεται στὸ δμάνσμο ἰσχυρὸ φρούριο, ποὺ ἀπέχει δύο λεύγες περίπου ἀπὸ τὴ Βὰγ-Ναγάρ.

Μαλονότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦν χιλιάδες μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, στὰ βάθη τῆς ἀχανοῦς Ἀσίας, δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ ψώρα τῶν διαπρίσεων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἔχουν κατὰ πολὺ ξεπεράσει τοὺς Εὐρωπαίους, γιατί, οἱ εὐλογημένοι, εἶνε διηρημένοι σὲ... σαράντα τέσσερες κοινωνικὲς τάξεις !

Τὴν τελευταία τάξη, τὴ «basse classe», ὅπως θὰ ἔλεγε ἕνας Εὐρωπαῖος, ἀποτελοῦν οἱ «Πιριάβ», καθὼς ὀνομάζονται στὴ γλῶσσα τῶν ἐντοπίων. Οἱ «Πιριάβ» αὐτοὶ θεωροῦνται—ἀλλὰ καὶ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς—ἀκάθαρτοι καὶ τοὺς ἀπαγορεύεται νὰ ζοῦν μέσα σὲ πόλεις ἢ στὰ χωριά. Κατοικοῦν σὲ σπήλαια καὶ δρυμοὺς καὶ περιφέρουν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴ δυσοδία τους μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, στὶς ἐρημιές.

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Βὰγ-Ναγὰρ εἶνε ὅλοι εἰδωλολάτρες. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι δὲν πιστεύουν ὅλοι στοὺς ἰδίους Θεούς ! Ὁ καθένας διαλέγει τὸ Θεὸ ποὺ τοῦ ἀρέσει καὶ τοῦ προσφέρει τὸ θυμίαμά του. Ἐπίσης ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένους Θεούς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ μόνιμον τμῆμα νὰ ποῦμε τῆς θρησκείας των, ὁ καθένας εἶνε ἐλεύθερος νὰ θεοποιῆ κάθε δύναμι, ποὺ τοῦ ἔκαμε δυνατὴ αἴσθηση. Ἔτσι ἔχουν θεοποιηθῆ καὶ διάφορες ἀρρώστειες πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἔχουν ἱδρυθῆ ἀπὸ τοὺς παθόντας καὶ ναοί. Καὶ ὑπάρχει ἀκόμη μεγαλοπρεπέστατος ναὸς τιμάμενος εἰς μνήμην τῆς... Θεᾶς Ἐντερίτιδος, ἄλλος εἰς μνήμην τῆς Θεᾶς... Βλογιάς, ἄλλος εἰς μνήμην τοῦ τρομεροῦ Θεοῦ Πονόδοντου, Στομαχόπονου, Οὐλίτιδος κλπ. κλπ. Οἱ ναοὶ αὐτοὶ στεγάζουν ὁ καθένας καὶ τὰ ἀνάλογα εἴδωλα καὶ χρησιμεύουν κάθε νύχτα ὡς ξενῶνες τῶν ἀλητῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Βὰγ Ναγὰρ δὲν ἔχουν κανένα ὡς πρὸς τὴ θρησκεία ἐντελῶς φιλελεύθερες ἀντιλήψεις. Καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ζητήματα, ὅπως στὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς, εἶνε ἐξαιρετικὰ προοδευμένοι. Ἡ ἐλσφρὲς γυναῖκες ἀποτελοῦν τὰ τρία τέταρτα τοῦ θηλυκοκόσμου τοῦ βασιλείου. Κατὰ κανόνα κάθε κορίτσι ποὺ ἀπὸ μικρὸ θὰ δείξῃ ὅτι θὰ ἐξελιχθῆ σὲ ὡραία γυναίκα, ἀφιεροῦται στὸν κοινὸν ἔρωτα ! Διδάσκεται κουμπαρία καὶ χορὸ καὶ γυναῖκες κατάλληλες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τῆς μεταδίδουν τὰ... φῶτα τῆς μαροχροφίου ἐρωτικῆς πείρας των, ὥστε ὅταν θὰ παρουσιασθῆ ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ μὴν εἶνε ἀνεπλήξ κοὐτσουρο στὰ ὑψηλὰ τῆς ἐρωτικὰ καθήκοντα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ κορίτσια αὐτὰ ἐξασκοῦνται καὶ σὲ διάφορα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα καὶ ἐξελίσσονται σὲ ἰδεώδεις ἀκροβάτιδες. Οἱ πιὸ εὐλύγιστες καὶ πιὸ ὡραῖες ἀπὸ τὶς ἀκροβάτιδες αὐτὲς σχηματίζουν σὰ κάθε μεγάλη γιορτὴ καὶ τὸν λεγόμενο «Αὐτοκρατορικὸ Ἐλέφαντα». Ὁ «Αὐτοκρατορικὸς Ἐλέφας» εἶνε ἕνα περιεργότατο σύμπλεγμα γυναικείων κορμιῶν ποὺ σχηματίζει τὸ ζῶο αὐτό ! Γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἐλέφας αὐτὸς χρειάζονται ἐννέα κορίτσια. Τὰ τέσσερα ἀποτελοῦν τὰ πόδια τοῦ ἐλέφαντος, τὰ ἄλλα τέσσερα τὸ σῶμα καὶ ἕνα ποὺ κρεμιέται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γῆ, τὴν προβοσκίδα ! Τοῦ... ἀβροτάτου καὶ σπαρταριστοῦ αὐτοῦ ἐλέφαντος ἐπιβαίνει σὲ κάθε μεγάλη γιορτὴ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ κάνει περίπατο στοὺς κεντρικώτερους δρόμους τῆς πρωτευούσης.

Τὰ κορίτσια ποὺ προορίζονται γιὰ γάμο παντρεύονται ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ τ' ἀγόρια ἀπὸ τοῦ πέμπτου ! Γι' αὐτὸ στὸ Βὰγ-Ναγὰρ συναντᾶτε μητέρες ποὺ μόλις ἔχουν ὑπερβῆ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας των !

Ἂν στὸ μεταξὺ ὁ μπεμπὰς σύζυγος παθάνῃ ἡ μπεμπέκα συζυγος μένει χήρα ἐφ'ὅρου ζωῆς ! Τῆς ἀπαγορεύεται νὰ φορῆ κοσμήματα καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος σὲ διασκεδάσεις. Μένει κατάκλεισι γιὰ ὅλη της τὴ ζωὴ στὸ σπίτι τῶν γονέων της, ὅπου ὑποβάλλεται στὶς βαρύτερες ἀγγαρεῖες, ἐπειδὴ θεωρεῖται πειὰ ὡς πλάσμα καταρραμένα ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους θεούς, ποὺ λατρεύονται σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

Τὰ ἄσημα κορίτσια στὸ Βὰγ-Ναγὰρ ὑφίστανται τὴν περιφρόνηση καὶ τὴν ἀποστροφή, ὄχι μονάχα τῶν ξένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων τους τῶν γονέων. Γι' αὐτὸ κατὰ κανόνα παντρεύονται μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποχτήσουν ὡραῖες θυγατέρες, ὁπότε ἀποκτοῦν συγχρόνως καὶ τὴ συμπάθεια τῶν γονέων των καὶ τῶν ξένων. Ἂν καὶ ἡ θυγατέρες των εἶνε ἄσχημες, τότε στὶς ἄτυχες αὐτὲς μητέρες ἕνα μονάχα μένει : Νὰ τερματίσουν τὴν ἀθλία τους ὕπαρξη, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς ὡραιοπαθεῖς ἰθαγενεῖς τοῦ Βὰγ-Ναγὰρ ἀποτελεῖ οἰκτρὰ ἀνορθογραφία μέσα στὴν ὡμορφιὰ τῆς φύσεως. Καὶ πεφτοῦν στὸ ποτάμι καὶ τὶς τρῶνε οἱ κροκόδειλοι !...